

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes Juridico-Theologicæ De Jure, & Justitia

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum ; [Graz], 1714

Articulus. III. An Deus habeat dominium proprietatis in creaturas?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40013

ne ff. qui, & à quibus ubi : sub conditione servus legatus pendente conditione pleno jure hæredis est, sed nullam libertatem ab eo consequi potest, ne legatario injuria fieret, si scilicet impleveretur conditio, ad eumque eo ipso pertineret. Ratio etiam est, quod quando quis à principe petit facultatem alienandi vinculata bona, non petit ullum jus sibi concedi, nec princeps secundum omnium opinionem censetur conferre illi aliquod dominium, sed solum tollere vinculum : igitur ad salvandum plenum dominium non est necessitas recurrendi cum Lugo ad personam fictam.

Ex his sequitur ad perfectionem do-

minii non esse necessariam potestatem ponendi actum validum pro statu legis illum annullantis. sicut non spectat ad virtutem ignis calefactio pro statu decreti DEI nolentis concurrere, & tamen ignis retinet totam virtutem calefaciendi.

Ad sextum Respondeo negando antecedens, ad probationem Distinguo daretur jus ad usum prohibitum ut prohibitum nego ad usum prohibitum specificativè sumptum, & quoad suum valorem concedo lex pure prohibens usum juris est extrinseca essentia juris : Lex verò dans valorem actui constituit ipsum jus per numerum 6.

ARTICVLVS TERTIVS.

An DEUS habeat dominium proprietatis in creaturas.

16. **R**espondeo affirmativè cum Lugo de Incarnat. Disp. 3. sect. 3. & 4. ex communi contra Vasq. de Incarnat. Disp. 7. & p. 1. Disp. 85. c. 4. probatur primo omnis habens jus perfecte disponendi de rebus suis in sui favorem est perfectus Dominus proprietatis per numerum 2. & 14 sed DEUS potest de creaturis sic disponere, ergo. Minor probatur destruendo principale fundamentum Adversariorum, eatenus DEUS ut proprietarius non posset disponere de creaturis, quatenus ex illis nullum capit commodum, nec ullum incommodum potest pati ex ullo peccato nostro consequenter

nec injuriam, cum lædi nequeat, sed hoc fundamentum nullum est, tum quia ad jus proprietatis sufficit ad commodum propria libertatis, seu in suum beneplacitum stringere voluntatem alterius, qualiter etiam DEUS potest stringere, tum quia creaturæ conducunt ad gloriam DEI, & felicitatem extrinsecam, cum eos ordinet ad diversos fines, unde si DEUS jure proprietatis exigit à nobis aliquas operationes earum omissio est stricta injuria, quia etsi exinde nihil lædatur intrinsece læditur tamen extrinsece, quatenus operatio ab eo exigita est bonum æstimabile ac prudenter appetibile. Constat igitur creaturam

turam esse capacem obligationis strictæ justitiæ erga DEUM, consequenter bona externa DEI esse materiam justitiæ ac injustitiæ erga DEUM.

Neque dicas nulla actio nostra potest fieri invito, & nolente DEO, ergo nulla potest esse stricta injuria, seu contra Dominium proprietatis. Respondeo Distinguo antecedens nolente DEO nolitione efficaciter & absolute impeditiva existentiæ actionis à DEO prohibita titulo proprietatis seu strictæ justitiæ concedo antecedens, nolente DEO nolitione, vi cujus DEUS intendit, ut ejusmodi actio non sit licita nego antecedens, hoc modo DEUS est semper invitus peccantibus nobis.

17. Quæres an dominium incrementum proprietatis, & jurisdictionis sit perfectio simpliciter DEO necessaria? Respondeo sumptum pro potestate disponendi de creaturis titulo proprietatis, & jurisdictionis, seu gubernationes esse DEO essentialem perfectionem, jus sic sumptum potest dici jus remotum proprietatis, & jurisdictionis: cum lex terminis pareat esse perfectionem maximam posse pro libitu creaturas creare, destruere, iis præcipere, &c. Dominium verò sumptum pro jure proximo sive pro actuali est DEO semiextrinsecum, ac contingens, nam jus proximum proprietatis est decretum liberum, quo DEUS ut Dominus proprietatis stringit nostram voluntatem, ut omittamus, vel faciamus certos actus, jus proximum jurisdictionis est decretum, vi cujus DEUS ut legislator sive ut gubernator nobis præcipit, aut prohibet aliquos

actus, unde cum per nos libera decreta compleantur per quid DEO extrinsecum, sequitur jus divinæ jurisdictionis proximum realiter distingui à jure proximo proprietatis, quia complementum unius est aliud à complemento alterius, atque adeo neutrum decretum ut liberum affert DEO necessariam ac physicam perfectionem, sed moralem, quâ carere potest, cum non reddat DEUM intrinsece ac in se meliorem sed extrinsecè & accidentaliter.

Sed quid habet pro objecto voluntas divina obligans ex justitia stricta, seu titulo proprietatis, aut obligans ex obedientia, seu titulo jurisdictionis. Respondeo ex principiis nostris utrumque decretum pro objecto efficaciter volito habere suum complementum, unde dixi in tractatu de DEO complementum decreti aliquid prohibentis aut, aut præcipientis DEI posse esse ipsam hanc DEI locutionem: *præcipio tibi, aut prohibeo talem actum*, hæc præceptio, vel prohibitio si fit titulo proprietatis est actus liber spectans ad dominium proprietatis: spectabit autem ad dominium jurisdictionis, quando fit titulo legislatoris, hinc decretum liberum est volitio efficax respectu complementi, secus respectu actus præcepti, aut prohibiti, sed quantum est de se actum præceptum desiderat fieri à nobis, malum autem omitti, unde nec bonum denominat efficaciter, & absolute volitum, nec malum absolute nolitum, sed priorem denominat præceptum, posteriori prohibendum.

